

Arrest

**nr. 100 984 van 16 april 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 21 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 juli 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 oktober 2012 wordt aan verzoeker de beslissing van 25 juli 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet schrijven voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Verwerende partij werd op 2 januari 2012 per aangetekend schrijven in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd geen nota met opmerkingen ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8, 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Schending van artikel 8 EVRM.

Zoals gesteld verblijft verzoeker gedurende jaren in België en dit samen met zijn zoon en zuster. Deze personen vormen de leden van het kerngezin waarvan verzoeker deel uitmaakt. Dit is niet allen het geval in België, maar tevens in Servië.

De gezinsleden besloten hun land van herkomst te verlaten en wel omwille van de herhaaldelijke en agressieve discriminatie die zij iedere dag opnieuw dienden te ondergaan.

Wanneer men echter de gezinsleden elk van elkaar zal scheiden, leidt dit onherroepelijk tot een schending van het respect op een gezinsleven zoals dit door het EVRM gewaarborgd dient te worden.

De doelstellingen die België wenst na te streven door de beslissing waar op heden beroep wordt ingesteld, zijn disproportioneel in vergelijking met het nadeel dat verzoeker hierdoor zal ondervinden.

Immers het is tevens een beginsel dat personen teruggeleid zullen worden naar de omgeving waar zij voorheen verbleven en waar zij hun sociaal - affectieve banden bezitten.

Wanneer we nu echter vaststellen dat de personen die zijn gezin uitmaakten ook allen op heden in België verblijven, dan is het duidelijk dat het beginsel met de voeten getreden wordt.

Immers er is sedert jaren geen sprake meer van een band met het land van herkomst, nu deze personen zich in België bevinden en dat zijn gezinsleven dan ook in België dient gewaarborgd.

Verzoeker merkt hierbij tevens nog op dat hij naast deze voorgaande redenering, tevens instaat voor de zorg van zijn weliswaar meerderjarige, maar mentaal gehandicapte zoon.

Sedert de jonge jaren neemt verzoeker de zorg op voor zijn zoon, waarbij beiden onafscheidelijk zijn.

Ook op deze basis zal wederom een ernstig en niet te herstellen nadeel ontstaan.

Het kerngezin waarvan verzoeker deel uitmaakt, is naast hem samengesteld uit:

J. M. J. S.

Er zijn geen andere familieleden aanwezig op het grondgebied van Servië.

Schending art. 2 EVRM.

Reeds voorheen maakt verzoeker melding van de zorg voor zijn gehandicapte zoon.

Wanneer de Belgische overheid zou beslissen om zonder verdere appreciatie deze maatregel uit te voeren, moet men er rekening mee houden dat ook deze zoon ernstig getroffen zal worden.

Reeds bij de indiening van de medische regularisatie voor de zoon van verzoeker wordt aangegeven dat zijn leven in het gedrang komt wanneer hij gescheiden zou worden van zijn vader.

Het risico op zelfdoding is bijzonder hoog. Hierdoor wordt de zoon van verzoeker getroffen, maar uiteraard ook verzoeker zelf.

Schending art. 3 EVRM.

Ook hier geeft verzoeker aan dat verzoeker door de op heden voorliggende beslissing het slachtoffer kan worden van mensonterende behandelingen.

Immers zijn isolering van enig sociaal contact en het risico op zelfdoding van zijn zoon stellen verzoeker bloot aan omstandigheden die zonder meer mensonterend zijn.

Bovendien stelde verzoeker reeds voorheen dat zijn medische toestand zonder meer ernstig gehypothekeerd is.

Echter, en dit werd in geen enkel stadium van enig procedure betwist, heeft verzoeker op geen enkele wijze ook maar enige toegang tot de gezondheidszorg in zijn land van herkomst.

Immers dergelijke bijstand vereist een bestaan van enig ziekenboekje per gezin. Dit is niet aanwezig en kan niet bekomen worden door verzoeker of andere gezinsleden.

Zijn medische toestand zal dan ook dermate verslechteren dat zijn fysieke integriteit danig in het gedrag zal komen waardoor verzoeker ook op deze basis de op heden voorliggende beslissing wenst te bestrijden.

Dat dit middel dan ook zonder meer ernstig is.”

3.2 De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten gegrond op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en op het feit dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoeker stelt dat hij sedert jaren in België woont en geen band meer heeft met zijn land van herkomst. Bovendien verblijft het kerngezin van verzoeker eveneens in België, met name zijn zus J.M. en gehandicapte zoon J.S.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker over een verblijfsrecht of machtiging tot verblijf op het Belgisch grondgebied beschikt. Ook verzoekers zus J.M. beschikt volgens de stukken van het administratief dossier niet over een verblijfsrecht of machtiging tot verblijf. Het beroep door zijn zus ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) waarbij haar de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, is door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 84 164 van 3 juli 2012 verworpen. Verzoeker laat na aan te tonen dat zijn zus op legale wijze in België verblijft. Ook met betrekking tot verzoekers zoon blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat hij over een verblijfsrecht of machtiging tot verblijf beschikt. Zijn beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij zijn vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, is door de Raad bij arrest nr. 76 682 van 6 maart 2012 verworpen. Bovendien is het annulatieberoep ingediend door zijn zoon tegen de beslissing van 10 april 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk werd verklaard, door de Raad bij arrest nr. 84 737 van 16 juli 2012

verworpen. Verzoeker laat na aan te tonen dat zijn zoon op legale wijze verblijft op het Belgisch grondgebied. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij wordt gescheiden van zijn "kerngezin" nu hen niets weerhoudt om het grondgebied te verlaten.

Zelfs aangenomen dat verzoekers zus en zoon over een verblijfsrecht of machtiging zouden beschikken, merkt de Raad op dat het bestreden bevel de mogelijkheid voor verzoeker onverlet laat om terug te keren nadat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Voormelde procedure verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül t. Zwitserland, 22 EHRR 228). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert vervolgens de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en verwijst naar de aanvraag om medische regularisatie van zijn zoon en hij verwijst naar zijn eigen medische toestand. Verzoeker meent dat het risico op zelfdoding van zijn zoon bijzonder hoog is indien hij wordt gescheiden van zijn zoon. Zijn eigen medische toestand zal bovendien door een terugkeer naar zijn land van herkomst dermate verslechteren dat zijn fysieke integriteit in het gedrang zal komen.

Waar verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, wordt opgemerkt dat de bepalingen van de artikelen 2 en 3 vereisen dat verzoeker doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling en/of zijn leven in gevaar is. De bescherming verleend via de artikelen 2 en 3 van het EVRM zal immers in slechts uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor zijn leven of voor een onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Verzoeker verwijst naar de medische aanvraag van zijn zoon, die evenwel blijkens de stukken van het dossier onontvankelijk is verklaard op 10 april 2012. Het annulatieberoep tegen deze beslissing is verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker toont niet aan dat zijn zoon, wiens aanvraag om medische redenen definitief is verworpen, niet samen met hem kan terugkeren naar hun land van herkomst. Het risico op zelfdoding van zijn zoon wegens scheiding met verzoeker wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

Wat de gezondheidstoestand van verzoeker betreft, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 april 2012 door de gemachtigde van de staatssecretaris op 25 juli 2012 onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing motiveert dat het verzoeker vrij staat eventuele elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker dergelijke vraag, gestaafd met een recent medisch getuigschrift, heeft gesteld. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekers vrees voor zijn gezondheidstoestand in zijn land van herkomst beperkt blijft tot een loutere bewering die geenszins wordt gestaafd met een begin van bewijs. Verzoeker toont geen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aan.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker het volgende aan:

“Zoals reeds eerder aangehaald is de medische toestand van dien aard dat een medische regularisatie diende aangevraagd te worden.

Intussen werd een nieuwe aanvraag tot medische regularisatie gesteld vermits er nieuwe gegevens bekend zijn in dit verband.

Ditmaal stelde Dr. D., behandelende specialist, dat een terugkeer naar Servië zijn op heden doorlopen behandeling zou onderbreken waardoor het geheel van de therapie volledig tot niets herleid zal worden.

In dit verband haalt verzoeker tevens het artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG aan.

Een terugkeer of bevel hiertoe dat geen rekening houdt met de medische omstandigheden of conditie van de vreemdeling als strijdig moet aanzien worden.

Het mag duidelijk zijn dat uit de gegevens die op heden voorliggen er in deze zin sprake is van een bijkomend en ernstig nadeel dat bovendien niet te herstellen is waardoor op deze basis alleen huidig voorliggend bevel om het grondgebied te verlaten niet kan uitgevoerd worden en dat de uitvoering dient geschorst.

Op heden is er trouwens een regularisatieaanvraag ingediend waarvan verzoeker de nodige stukken voorbrengt.

Ook hier brengt verzoeker een ernstig middel naar voor.”

3.4 Luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). *In casu* laat verzoeker na uiteen te zetten welke rechtsregel of rechtsbeginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden.

In de mate verzoeker de schending aanvoert van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG wijst de Raad erop dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de omzetting vormt van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld (hierna: Terugkeerrichtlijn) (*cf. Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98). Afgezien van de vraag of verzoeker zich rechtstreeks kan beroep op artikel 5 van de terugkeerrichtlijn wijst de Raad op de beslissing van 25 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk werd verklaard maar tevens het motief bevat dat het verzoeker vrij staat eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Blijkens de stukken van het administratief dossier heeft verzoeker geen verlenging van de termijn van het bevel om medische redenen aangevraagd. Verzoeker maakt aldus een schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn niet aannemelijk.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar een door hem ingediende *“nieuwe aanvraag tot medische regularisatie”*. In de mate verzoeker verwijst naar een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ingediend op 20 november 2012 merkt de Raad op dat deze aanvraag dateert van na de bestreden beslissing die genomen is op 25 juli 2012, zodat verweerder er ten tijde van de bestreden beslissing geen kennis van had en er aldus ook geen rekening mee diende te houden.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.5 In het derde middel voert verzoeker het volgende aan:

“Dat naast de voorheen vermelde bepalingen door huidig bevel tevens een aantal fundamentele beginselen geschonden worden.

Zo wordt de formele motiveringsplicht van overheidsbeslissing geschonden.

Immers het op heden voorliggende bevel wordt op onvoldoende wijze gemotiveerd waardoor verzoeker zich niet afdoende kan verweren.

Bovendien diende verzoeker vast te stellen dat een regularisatieaanvraag in zijn hoofde werd afgewezen zonder dat hij hiervan echter op de hoogte was. Nochtans dient de Belgische overheid er maximaal op toe te zien dat dergelijke beslissingen ook daadwerkelijk aan de betrokkene wordt betekend.

Beweerdelijk werd in juli 2012 een beslissing genomen, verzoeker verneemt dit echter bij de routinecontrole die hij einde oktober 2012 ondergaat.

Hierdoor zijn rechten van verdediging geschonden door de onmogelijkheid van hem om hierop te kunnen reageren.

Bijgevolg is ook hier sprake van een ernstig middel tegen huidig bevel.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken echter er vanuit gaat dat deze argumentering vanwege verzoeker niet van aard is om de uitvoering het huidige bevel te schorsen is verzoeker genoodzaakt huidig hoger beroep in te stellen.”

3.6 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker niet betwist dat hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoeker deze motivering niet weerlegt of betwist en dat de motivering steun vindt in het administratief dossier. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent.

Waar verzoeker betoogt dat hem de beslissing van 25 juli 2012 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard, niet ter kennis werd gebracht, kan hij niet worden gevolgd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat voormelde beslissing voor kennisname is betekend door verzoeker op 26 oktober 2012. Verzoeker kan aldus bezwaarlijk beweren geen kennis te hebben genomen van de beslissing van 25 juli 2012 en evenmin beweren dat hij niet de mogelijkheid zou hebben gehad om zich te verweren tegen voormelde beslissing.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend dertien door:	
mevr. N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN